

Hem İe Hem de Dışa Doğru Seyahat Etmeliyiz

– safdeha · 14 Aralık 2016

“Onlara de ki; «Yeryüzünde geziniz de Allah'ın canlıları ilk kez nasıl yarattığını görünüz.» Allah bu yaratma işlemini ilerde bir kere daha tekrarlayacaktır. Hiç kuşkusuz Allah'ın her şeye gücü yeter.” (Ankebût Suresi, 20inci Ayet.)

Aklın vardığı yere beden gidemiyor, niçin? Kısacık mesafeye dahi yürüyerek uzun zaman alan bedensel erişimde, kâinatta gezmeye nasıl güç yetirebilir ki... Eğer insan istediği gibi kâinatta gezemiyorsa, nasıl Allah'ı tanıyabilir ve ona erişmeye güç yetirebilir ki... Allah c.c. yüce kitabımızda helal ve haramları tek tek öğütlerken, kâinatı gezmeyin diye bir yasak mı koymuş ki... Madem koymamış, dünyayı gezmek için her şeyi ilham eden ruhumuzu neden hapis ediyoruz ki? Ruhumuz, bedenimizden çıkabilse, bir ayağı Mars'ta bir ayağı Dünya'da gezer dururdu. Biz beden ile yaşarken ondan kurtulabilmek için ne yapıyoruz ki, onu yalnızca eceli ile terk eden bir insan ordusuyuz... Her şeyi maddeye bağlayan ve düşleyen kıt bir isteyiş ve hayal ile mi olacak bu? Hayır... Doğarken verilen var gücümüzü maksimum kullanabilmek için öğreneceğimiz ilimleri “Oku” malıyız. Öyle bir hale gelmeliyiz ki, Allah'ı tanıdıkça, dünya ateşi sönmeye devam ederken kalbe giren varlık ve aidiyat ateşini Allah'ın sevgisiyle söndürebilmeliyiz. İbrahim'i ateş neden yakmamıştır ki... O ateş Allah aşkıyla yanan kalbi hissetmiş ve o aşk ile su olmuştur da ondan. O aşk dolu kalpte, dünyanın yokluğunu yaşayarak, nasıl bedenden çıkıp her yerde Allah'ı görmez ve tanımaz ki? Biz azıcık düşünsek, dünyaya tamah etmesek ve Allah'ı görmeye ve aşkı uzuvlarımızın seyahati ile aramaya devam etsek, dünyadaki hiçbir kötülük ve şer bize ulaşamaz, Allah'ı tanır ve yalnız “O”nun aşkıyla ömrü geçiririz...

Neden korkarsak ona kul oluruz. Eğer korktuğumuz bizim gibi ölümlü ve acınacak duruma düşen şeylerse, çaresizse-kendine hayrı yoksa mesela fareden, yılandan, gecenin karanlığından, yalnızlıktan korkmak gibi, onu her yerde görür, depresyona girer ve aldığımız nefes ıstırap verir. Oysaki her yaratılan Allah'ın kuludur ve hayvan-böcek-doğa bir fıtrat üzerine insana hizmet için yaratılmıştır. Öylesine çaresiz ve kısa ömürlüdürler. Muhakeme etme yetenekleri yoktur, böylece yorumlama gücüne de sahip değillerdir. İnsanın korumasına ve onların yaşamsal desteklerine ihtiyaç duyarlar. Hal böyleyken onlardan korkmak neyin nesidir. Yahut onları Rab gibi görüp onun kulu olmak neyin nesidir. İnsan eğer kendisinden daha güçsüz varlığa kul oluyorsa yahut kendine benzeyen kişilere tabi olup, ne yaptıklarının farkına varmadan, körü körüne onlara teslim oluyorsa, nasıl Allah'ı tanıyacak yahut kalbinde “O”nun aşkı olacak ki... İnsan ancak sevdiğinden korkar, onun sevgisini kaybetmemek için elinden geleni yapar. O zaman kimi sevdiğimizi ya da korktuğumuzu, her an ki yaşantımızla, giydiğimiz elbisemizle, yaptığımız konuşmamızla, sergilediğimiz ahlakımızla, seçtiğimiz ilişkilerimizle göstermemiz gerekmiyor mu?

Allah'ı tanımak için tenden çıkmamız gerekiyor... Yalnızca onu sevmemiz ve ondan korkmamız da! İnsan ne yaparsa yapsın ölecek, madem ölecek o zaman ölümden korkmanın ne anlamı var. Yaşamak için bir

başkasına kul olmanın ne faydası var... Kirada oturan kişi, taşındığı eve bir çivi bile çakmazken, bir gün terk edeceğimiz dünyaya bırakın çivi, binalar yapmaya, gemiler inşa etmeye, en iyi arabaları üretmeye, altın, para gibi değerleri biriktirmeye varan çılgınlığımızın ve yarışımızın anlamı nedir? Bu yanlış davranışlarımızla, çevremize korku veren terör, savaş gibi eylemlerin kime faydası var?

Sözün özü, modern ve adam gibi adam olmaksızın eğer niyetimiz, hem içe doğru-parasız, yalnızca ilimle hem de dışa doğru-maddi imkânlar ölçüsünde yaptığımız uzun seyahatlerde tefekkür edip, yalnızca Allah aşkıyla kalbine hükmeden ve yalnızca ona kul olan biri olmalıyız.

Saffet Kuramaz